

Juhász Róbert

PEREMVIDÉK

inváziós fák tájidegen árnyékába
telepedünk érzékelve a vadállatok közelségét
túlnyomó részt növényevők lépései nyomán roppan
mögöttünk az avar a ragadozókat kiirtotta
a vadászláznak álcázott félelem

a domboldal gyepszőnyegét egész a tetőig
beretválta a fűkasza itt mossa egymás partját
a mezőgazdasági kultúra és az erdő által
még görcsösen markolt vidék

száraz vihart morog az ég a jellegtelen
villámok kiégni készülő villanykörték
kínlódik a mennybolt amit fel tud hozni
nem mentség

a völgyben város szédeleg díszterén
prosztatás szökőkút lövell takarékos sugárral
sakkozó bronzszobrok játszmája húzódik évek óta
a járdán futó üti gyalogot

idefentről bárhog is simítom e földet
bársony csupán s a szálak ugyanarról mutatnak
világosabb hol sötétebb árnyalatot

ülünk a határmezsgyén két színész arcunk
hitelesen eljátszik bármi érzést
s kullancsnak nézett anyajegyeket
söpörgetünk bőrünkről

GYÖNGYSOR

szavaim idegen anyagok betokosodott
illetlen imák körülveszi őket
az öngyógyító folyamatok nyálkája
s évek alatt borsónyi gyöngy fejlődhet
belőlük a koszból szennyből

ajándékká válhatnak csak markolni kell
egy követ ami elég szomorú segít
mélyre merülni a trágár indulatok alá
és megvárni míg a mederre
simulhatok akár a hordalék

egy gyöngyhalász háromszor
tovább lehet odalent
gyorsan kell cselekednem
mikor az áramlásba
szavalok s a buborékok tétován
szaladnak lefutva a szakadt
szálról a felszín felé

*Levegő, 2018
(installáció)*